

lemlæstede, døvstumme og Epileptikere. Men da man saavel fra den højtærede Ministers som fra Folketingets Side har ønsket, at Spørgsmaalet herom ikke indtages ved denne Lejlighed, skal jeg ikke stille noget Forslag i saa Henseende for ikke at lægge det her foreliggende Lovforslag nogen Hindring i Vejen. I Folketinget er der, som af den højtærede Minister berørt, foretaget enkelte Ændringer, deraf et Par Realitetsændringer i Regeringsforslaget, saaledes betragter i alt Fald jeg dem. I Slutningen af § 1 hedder det i det af Folketinget vedtagne Lovforslag: „Saa længe en Person modtager Understøttelse i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Paragraf, betragtes vedkommendes Erhvervelse af Forsørgelsesret i hans (hendes) Opholdskommune som hvilende.“ Og i § 2 bestemmes det, at Fattighjælpens Eftergivelse skal have den Virkning, at de paagældende skal have Adgang til Alderdomsunderstøttelse uanset Bestemmelsen i Loven af 13. Marts 1908 § 2 d. Den højtærede Minister mente ikke, at den sidste Ændring var en Realitetsændring. Jeg har dog en anden Opfattelse deraf. Den første af disse 2 Ændringer kan jeg ubetinget tiltræde, idet jeg kan slutte mig til de Betragtninger, den højtærede Minister for et Øjeblik siden gjorde gældende desangaaende. Den anden Ændring har jeg heller ikke noget imod, men jeg ønsker dog at bemærke, at den ikke bør kunne paaberaabes, hvis der ellers skulde blive Spørgsmaal om at afvige paa dette Punkt fra Alderdomslovens Regel om Virkningen af Fattigunderstøttelse, da det er en ren Undtagelsesbestemmelse. Det er maaske ikke helt overflødigt at sige det, selv om det ikke i og for sig er nødvendigt. Der kunde jo blive Spørgsmaal om at gaa videre paa dette Punkt, saaledes at Eftergivelse af Fattighjælp skulde være nok som en af Betingelserne for Alderdomsunderstøttelse. Den redaktionelle Ændring i Regeringsforslaget, som den højtærede Minister ogsaa berørte, anser jeg ikke som en Forbedring af Lovforslaget, men da den højtærede Minister har ment at kunne acceptere den, skal jeg efter Omstændighederne lade den passere, som den foreligger vedtaget af Folketinget. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Enevold Sørensen: Fattiglovens § 61, som her foreslaas ændret, lød oprindeligt saaledes:

„De Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold og Forsørgelse af blinde, døvstumme, Idioter og sindssyge, betragtes, for saa vidt de paagældende er anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter, ikke som Fattighjælp“.

Naar der i det Citat af Fattiglovens § 61, som den oprindelig lød, der findes i Motiverne til det her foreliggende Lovforslag, ogsaa anføres Udgifterne til de paagældendes Kur og Pleje, er det et fejlt Citat. Formodentlig har vedkommende Koncipist citeret efter Hukommelsen, og derved er den senere Udvidelse løbet ham i Pennen. Nogen egentlig Betydning har dette selvfølgelig ikke. Bestemmelsen om, at § 61 ogsaa skulde omfatte Kur og Pleje, kom først ind ved Loven af 20. Marts 1901, hvorved Paragraffen ogsaa kom til at omfatte de her nævnte Udgifter til tuberkulose, vanføre, skrofulose og flere andre lignende trængende. Ved Lov af 27. Maj 1908 blev § 61 yderligere ændret og udvidet i human Retning, idet Betingelsen, at de paagældende skulde være anbragte paa Statsanstalter eller paa en af Staten godkendt Anstalt, blev udvidet med, at de paagældende kan være anbragte af en saadan Anstalt, under dennes vedværende Tilsyn, hos private, altsaa i den saakaldte kontrolerede Familiepleje. Det er dette Princip, at den af Kommunen til en under saadanne Forhold levende blind, vanfør, døvstum o. s. v. ydet Udgift til Underhold og Forsørgelse ikke betragtes som Fattighjælp, der nu ønskes ændret og yderligere udvidet overfor de blinde.

Spørgsmaalet om en Reform af det offentliges Forsorg for de blinde har været rejst og forhandlet, som ogsaa antydet af den højtærede Minister, i de 3 sidste Aar. Sagen rejstes ved en Adresse fra det danske Blindestævne i Sommeren 1911 til Regering og Rigsdag, i hvilken man androg om en fast Understøttelse fra Staten til enhver blind, der paa Grund af sin Blindhed ikke kunne ernære sig selv. Et Aar efter fik Blinde-Samfundet det Svar fra Ministeriet, at dette nærede overvejende Betænkelighed ved en saadan direkte Understøttelse af Staten med et fast aarligt Beløb. Paa en fornyet Henvendelse fra Blindeforeningen tog Administrationen atter Sagen op til Forhandling og søgte den løst gennem Fattiglovens § 61. Man søgte Løsningen gennem en vid Fortolkning af den Udvidelse, som § 61 fik i 1908, saaledes at man vilde betragte den her opstillede Betingelse, at den paagældende var an-